

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

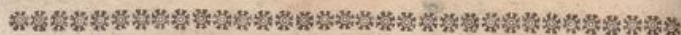
Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quídque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindellicorum ; Dilingæ, 1695

Discursus VIII. De Peccato Blasphemiae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45964](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45964)

DISCURSUS VIII.

De Peccato Blasphemiae.

I. Am horrendum est Blasphemia: peccatū, ut in sacris olim Literis non nisi raro admodum suomet nomine exprimeretur; quasi vel ipsum tam detestabilis flagitij nomen sufficiat ad hominis linguam contaminandam Ecclesiasticus de Blasphemiā disserens, loquelam mortis appellavit: *Loquela contraria morti, hoc est, respondens morti*: indigna, quæ unquam in electo Dei populo audiatur: *Non invenitur in hereditate Jacob*: Alibi autem Spiritus Sanctus, permutatis vocibus, *benedicere Deo*, per antiphrasin facit idem sonare, ac *Deo maledicere*. *Benedixit Naboth Deum & Regem*: *Benedixit Deo, & morere*: *in faciem benedixit tibi*: *in faciem benedicat tibi*; eadem phrasi alibi sæpius utitur: nec id aliā de causā, quā quia Deus, Sancto Joanne Chrylostomo teste, hac loquendi ratione tegere voluit Blasphemiae horrorem, & maledictionem benedictionis quodammodo velo tegere: *Benedictis maledicta velavit*. Hæc autem cum ita sint, quis non stupore attonitus hæreat, cum audit, tam olim cautè nominatum hoc Blasphemiae crimen, hodie autem à Christianis tam nullam adhiberi industriam, non ne nominetur, sed ne perpetretur? Ita est, Maledictiones Dei tam hodie passim invaluerunt, ut vix, si ita loqui licet, invenire sit aëris palmum, qui tam horrendis vocibus repletus & contaminatus non sit. *O præsumptio nequissima, unde creata es!* Qua tandem in Palude hæc tam pestilens Hydra cunas & natales suos habuit? non alibi sanè, quàm in infimā Inferni abyssu. Utinam autem eā suā ex cloacā non emerisset! sed illa, postquam venenato suo halitū regionem eam horrore sempiterni totam infecit, ad has etiam nostras inficiendas ascendit. Vellem igitur hodie lingua mea minus non esset quàm fulmen, ad fulminandum tartareum hoc monstrum, & eò denūo deiciendum, unde emerisset.

I.

II. Et ne vel unus ictus sit irritus, statuamus primò inter nos, quid sit Blasphemia. Sunt qui se accuset de Blasphemiā, quia irā perciti malum aliquod grave Proximo, jumento, gregi, Diabolo, rebus alijs creatis imprecati sunt. Profitentur me hodie contra hos non disserere: faciam id aliās, neque verò, si rem dicere volumus, hæc Blasphemiae sunt, maledicta sunt longius remota à peste Blasphemiae, quàm nostrates serpentes distent à Draconibus allatis. Blasphemia igitur est sermo injuriosus Deo, & laudi Dei è dia-

Carth.
in c. 24.
Levit.

V. Hug.
hic.

3. Reg.
21.

Iob. 1.
& 2.

Hom. 4.
de Iob.

Rod.
Hist.
Hir.
8.4.

metto

metro oppositus : unde sicut re ipsa Deus solâ mente laudari potest , ita etiam solâ mente potest blasphemari. Sed nos hic agimus de illo peccato , quod plerumque linguæ ministerio admittitur.

III. Porro hæc Blasphemia , stygia instar Amphisibenæ , gemina in capita dividitur , quorum unum altero magis sit pestilens . Primum Hæreticalis Blasphemia dicitur , quæ tunc admittitur , cum contumeliæ , Deo illatæ ; malum etiam erroris alicujus contra verâ Religionis dogmata admistum est , ut si quis negaret Deo , quod ipsius proprium est , puta Sapientiam , Potentiam , Providentiam , Justitiam : aut ipsi affingeret , quod in eum cadere non potest , nimirum Peccatum. Sic blasphemant Hæretici , qui Deum faciunt authorem peccati ; inter Catholicos verò sic maledicunt Deo Iuliores illi execrandi , quos non pudebit nonnunquam furere percitos in hæc verba prorumpere ; quod ne Christus quidem facere possit , ut ludo vincant ; usque adeo iratam se sibi sortem experiri : ut nihil dicam de non nullis ex plebe infimâ , qui tam dolenter de ægestate suâ conqueruntur , ut dicant , malè fecisse Deum , tantis opibus aliquos cumulando , alijs dando nihil , perinde ac si sapientiùs ipsi res ordinare in Mundo hoc potuissent , quàm ipse Deus ; ut olim factitabat impius ille Rex Alphonsus , dubites , stultusne magis , an superbus , quem ferunt dicere solitum , si , cum primum Mundus conderetur , ipse adfuisset , multa Deo rectiùs , quàm nunc sint , constituenda fuisse suggesturum.

Roder.

Hist.

Hisp.

3.4.c.5.

IV. Alterum Blasphemiæ genus simplex dicitur , cum nullum errorem Fidei repugnantem admistum habeat ; sed eâ solâ impietate constituitur , quæ contumeliâ Deo illatam necessariò comitatur. Talis est , cum ira impetu contemptum compellatur, Corpus Dei ; Sanguis Dei ; etsi enim & Corpus & sanguinem Deus habeat , quæ nostrâ causâ assumpsit , non tamen assumpsit , ut momentis omnibus à tactilegis his , & execrandis linguis tam propudiosè tractetur. Duobus autem modis ira hæc exardescere potest , primo quidem rectâ contra Deum : & tum communis omnium doctrina est , illas loquendi formulas blasphemiam continere : aut contipi potest ira non rectâ contra Deum , sed contra rem aliquam creatam : & de hac duæ sunt Doctorum sententiæ : volunt aliqui , tunc istas voces : *Corpus Dei , sanguis Dei* , etsi prolatas imperu contemptum præferente , non esse verè Blasphemias , sed esse noxam minùs gravem , quâ in Reverentiam Deo debitam , & Religionis virtutem peccetur ; etsi ratione pravi exempli , quo sæpe alijs est offendiculo , qui eas profert , & ratione periculi , blasphemandi re ipsâ , cui se proferens exponat , nonnunquam etiam tum gravis noxa contrahi possit. Alij è diverso magis nominis & estimationis Doctores asserunt , hæc loquendi ratione veram semper Blasphemiam admitti , cum semper eam manifestus Dei contemptus comitetur , etsi ira , cujus præcipiti impetu profertur , non contra Deum , sed contra rem aliquam conditam feratur.

N 2

V. Si

V. Si mihi fas esset, hac in controversiâ arbitrum agere, & ferre sententiam, duo libenter assererem. Primum est, iis in Provinciis, ubi pessima assuetudo nimis jam quàm communes fecit ejusmodi detestabiles loquendi formulas, faciliè locum habituram eorum Doctorum sententiam, quos primò attuli. Ubi autem sacrilegæ illæ voces, *sanguis & Corpus Dei*, nondum illum amiserunt horrorem, quem cum pronunciantur, secum ferunt, vix dubitem affirmare, propius vero esse, quod alteriùs classis Doctores tradunt; has enim ad voces, qui paulò religiosiores sunt, horrore perfunduntur, tanquam ad certum Dei contemptum, agnoscuntque per illas multum imminui debitum divino nomini, & ineffabili Verbi, carnem nostram induti, mysterio honorem ac reverentiam. Nec satis est se purgare cum aliquibus: *non cum Deo, sed cum homine, me proritante, mihi res est.* Non, inquam, satis est, impiæ siquidem voces Deum simul, per illas contemptum, feriunt; qui enim illas pronunciant, Parthorum morem imitantur, qui olim tela in hostem jacere non novebant, quem in terris habebant, nisi priùs illa Cælum versùs contorsissent.

VI. Alterum, quod in re præsentì dicerem, est, e ù præcipiti iræ impetu sic blasphemæ vocabolicum non sit, nullâ tamen ratione esse conveniens Christiano: datum, si non aliud, illud saltem Dei præceptum violatur, quo vetamur *nomen Domini Dei assumere in vanâ.* Unde etsi voces *Dei* & iram exonerandi formula, blasphemæ rationem

Exodi.
20.

non contineant, quid refert? sunt certè tales, quas deceat longissimè jubere facessere ex ore hominis Christiani, ut quæ ipsi Decalogi tabuli; Deo invisè esse dicuntur: *Nec enim habebit insonantem Dominus eum, qui assumpserit nomen Domini Dei sui frustra.*

II.

VII. His positis, quæ vobis etudiendis præmittere oportuit; si jam ex me quærat, quid ego de Blasphemæ peccato sentiam, paucis vobis respondebo S. Hieronymi verbis, in illo portentosius aliud nullum invenire. *Nihil horribilius Blasphemâ: omne quippe peccatum, comparatum blasphemæ, levius est.* Quid igitur afferri potest, quo ejus perversitas melius innotescat; Plumbum & Hydrargyrum metallorum omnium gravissima sunt; in iis enim liquefactis gravissimi lapides supernatant. Talis & Blasphemæ natura est. Accipite furta, adulteria, cades, perjuriam, præ quàm immania saxa! imo quas rupes & montes! dici possunt ad Cælum usque apicem portigere, tam sunt alti; *Delicta nostra creverunt usque ad Cælum.* Hos tamen ipsos montes mole accipere Blasphemæ superat: unde huic immergi tanquam leves supernatent: *Omne peccatum comparatum Blasphemæ levius est.* Subscribit autem S. Hieronymo S. Thomas in Summâ, art. 3. sed audite ejus rei causam, ne forte rem amplificando ultra verum auxilium videat.

VIII. Tribus ex capitibus colligi potest gravitas peccati: ex objecto peccati quod admittitur; ex personâ illius, qui admittit; & tandem ex effectis, quæ ex illo admisso consequuntur: ex omni-

S. Tb.
2. q. 1
a. 1. 8
3.
Rom. 2
23.

1. Et
2. q. 1
art. 3.

S. Tb.
2. q. 1
art. 3.

omnibus his capitibus peccatum Blasphe-
miæ quolibet alio, quolibet enor-
mi & gravi, gravius est & enor-
mius.

IX. Sic autem rem se habere, ostendit.
Primum enim noxæ hujus obje-
ctum est, Honoris divini imminutio:
S. Th. 2. 2. q. 13. a. 1. 8. derogatio divina bonitatis: quæ quidem
detestabilis excogitari nihil potest.
3. Omne quidem peccatum est aliqua di-
vini honoris læsio, juxta illud; *Per præ-
varicationem legis Deum inhonoras*: eo
tamen cum discrimine, quod aliis in
peccatis divinus honor lædatur non
rectè & studiosè, sed velut aliud agendò,
dum quis aspèrnat. Dei legem
aufferendo rem alienam, thorum alie-
num violando, vitam alteri etipiendo,
aut quidvis aliud, quod collibeat, per-
petrando; Blasphemiam autem divinum
honorem rectè, nullo mediante, con-
temptui habet; estq; offensæ genus ac
injuriæ, quod præcipuè Deo ipsi infer-
tur, & non aliis, quæ pendent ab ipso,
ut sit in re aliena auferendâ, aut alio
quocunque peccati genere, quo Pro-
ximi jus violatur. Quale autem hoc,
quantùmque sit, quis unquam cogitan-
do assequatur? Qui Civi injuriam fa-
cit, dubium non est, quin etiam Prin-
cipi injuriam faciat: magis autem eum
offendit, qui in ejus servum aliquem
injurius est: gravius adhuc eundem
irritat, qui familiarium & intimorum
aliquem vulnerat; sed qui Principi ip-
si plagam infligere molitur, pro quan-
to graviori ille se crimine obstringit,
etiam, quâ Princeps undique obarmatus
est, lorica ictum irritum eludat? Est

hoc læsæ Majestatis crimen, cui ne qui-
dem in intimis Ecclesiarum adytis tu-
tum asylum patet, & pœnâ planè in-
solenti, quâ nullum aliud facinus, ple-
ctitur; & merito quidem. Atque hoc
est, quod se assequi Heli Sacerdos os-
tendit, quando sic immorigeros suos
filios est allocutus. *Si peccaverit vir in
Dominum peccaverit vir, quis orabit pro
eo? An erit è Calitum numero ali-
quis, qui hujus generis rebeli veniam
impetrare contendat? Non equidem
existimem, novi enim, vel humanâ in
Republicæ lege vetitum, ne quis læsâ
Majestatis reo veniam à Principe exo-
rare labore. Et hoc summe Perduel-
lium è numero blasphemii sunt. Quan-
to enim, ut docet Angelicus peccatum
contingit ex altiori fine, tanto peccatum
est gravius. Quem autem finem in ge-
nere mali sublimiorem præfigere sibi
homo potest, quàm ipsummet Deum
contumeliâ afficere, & aliis se formi-
dabilem reddere non timendo, imò ir-
ritando ipsum totius universi Monar-
cham, eumque tantum non aperto
Marte aggrediendo? Et tamen hæc
est illa meta; ad quam collimat Blas-
phemi lingua, ut ante dictum est.
*Contra Omnipotentem roborata est. Rectè
Dei contemptum spectat. Hæc igitur
causâ, non, ut alia peccata, asserente S.
Bernardino, aut ex ignorantia; aut hu-
manâ imbecillitate nascitur; sed
ex purâ malitiâ: ictus est, qui non
repercussus tantùm, ut jam dicebam,
sed rectè in Deum & tremendæ
ejus Majestatis autoritatem vibra-
tur.**

X. At.

X. Atque hæc de objecto Blasphemix. Ab hoc si transeamus ad considerandam personam Blasphemantis, an non quæremus statim: *Quis est hic, qui loquitur Blasphemias?* Quis est hic, qui non veretur despiciatui habere Regem illum, & Monarcham supremum, cui res condita universæ, etiam Cælestes illæ nobilissimæ, subditæ sunt, & trementes ei adsunt? *Parentes ad nutum ejus.* Estne aliud tandem, quàm tantillum putredinis, colore illitæ frustum? Omnino, hoc est, est homo vilis, vermiculus humo sublatus, fordidus, abominabilis; homo undique stercus exudans. *Homo putredo, & filius hominis vermis.* Et tamen parum esset istud; nisi esset etiam homo summis favoribus à Deo affectus. Talis profectò est, quisquis Christianus est. Quare animum advertite, an non impietas, omnibus quidem blasphemis communis, immensum quantum in nobis crescat animi ingratisimi auarario! si Mahometi aliquis, si Idolorum cultor barbarus, Deum blasphemet, videtur id, nostrâ loquendi ratione, Deus ferro ac tolerare posse: *si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem utique.* Sed quòd eum blasphemet homo Christianus; natus in ipsa Dei Regiâ, verâ inquam Ecclesiâ; nutritus ad Angelorum mensam SS. Eucharistiæ escâ; Christianus Dei amicus ob gratiam, in sacro Lavacro collatam, ab eo adoptatus in filium, arcano- rum ejus conscius, hæres / Regni, obstrictus ad habendum tot idem cum corde Jesu Fratris sui natu Ma-

goris; ut, repeto, homo Christianus tot beneficiis ornatus Deum blasphemet, quis tandem quoquo modo ferat? Enimverò prorsus mihi persuadeo, cunctas omnino, cunctas res creatas, nisi earum impetum divina cohiberet Justitiâ, irruituras in hoc ingrati animi & audaciæ monstrum, & illud in mille frasta discerpiturus.

XI. In Quibuscòâ Hispaniæ Provinciâ homines duo audacissimi & confeceratissimi innexi invicem erant amicitia, qualis esse solet eorum, quos quilibet audendi licentiâ copulavit: sed quàm illi invicem cari, tam eos exolus erat Deus ob blasphemiarum intantum & proterviam assuetudinem, quibus, vel tantillum irâ perciti minorem habebant rationem Corporis Dei, & sanguinis ipsorum causâ profusi, quam cœni, quòd pedibus proculcabant. Quia autem, qui ponit in Cælum os suum blasphemum, omnem Dei reverentiam exuendo, multò magis, Prophetâ teste, ejus etiam lingua transit in terrâ, homines contemptim irritando, ambo isti infelices ac execrati, gravitrix ipsos inter ac alios exorta, vulneribus concisi in arenâ procubuerunt, non tam eorum, quos provocârunt, quàm vindicis Dei dexterâ prostrati, quæ sibi ejus pugnx gloriâ vindicare voluit. Vix enim sceleratam animam uterque efflaverat, cum undique omnes illius Provinciæ canes eum ad locum concurrere, cadavera illa invadere, certatim discerpere, & minimas in particulas ipsa adeò nefandorum hominum ossa comminuerent

visti

wifi sunt. Non dissimili ratione blasphemus omnes cunctæ res creatæ traherent, & toto è Mundo Zizania hæc maledicta stirpitibus evellerent, si cum ad Deum non tacitis vocibus clamant *Vidimus & colligimus ea?* eas Deus non refrenaret ac cohiberet illo suo absolutâ autoritate prolato *Non*, quo uti consuevit, antequam tempus Messis adveniret: *Et ait non.* Et verò an non & vos censetis Impios hoc omni dignos excidio! Revocate quæso in animum, ad quid populum Christianum elegerit Deus, inter tot tamque diversos, tantum non penitus ab eo derelictos, populos! Electus est, ut ante alias nationes omnes, divinæ Majestatis laudes concinat, in hoc totius universi templo Sacerdotum quodammodo munere fungatur, & linguâ suâ non aliter, quàm vivâ acerrâ utatur ad laudum incrementum Deo adolendum: *Vos autem genus electum, regale Sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis, ut virtutes annuntietis ejus, qui de tenebris vos vocavit in admirabile lumen suum.* Et ipsam hanc linguam, cujus est, divinarum perfectionum & Magnitudinis illius immensæ præconem agere, tantâ ipse est proterviâ, ut tollere contra Deum & animare non vereatur, ad exufflandum in Dei faciem anhelitum tam putentem, tamque pestiferum, ut hoc magis fortentemne ex ipsis quidem fortentissimis Orci cloacis haurire posset? Prima pars, cujus dominium sibi vindicare in initiali illo Baptismi lavacro Deus voluit, lingua est, ut nō sitis. Neque enim cum in Templum

infantulus abluendus defertur, mox sacras undas capiti Sacerdos affundit, quibus purgetur à fordibus: sed primò, ori tantillum salis, ritu solemnè consecrati, inserit, quâ ceremoniâ illud significare nobis vult Ecclesiâ. linguam ejus, qui Christo nomen dat, debere esse sapientem, moderatam, unicè addictam gloriæ divinæ propagandæ, ut rem ejus cultui jam sacram dicatamque. Quis proinde in torius Cæli oculis horror erit, videre hominem Fidelem linguâ, tot titulis Deo consecratâ, abuti ad eum magis, quàm malus ipse Dæmon possit, ludibrio & contemptui habendum?

XII. Neque verò hallucinor, AA. dum assero blasphemus Deum majori ludibrio habere, quàm ipse Dæmon habeat. Dæmon siquidem non nisi animo Deum blasphemat; hi autem perfidi non animo tantum, sed linguâ etiam id præstant, Stygii sui Parentis eâ re desideria executi: *Vos ex Patre Ioan. 8. Diabolo estis, & desideria ejus vultis 44. perficere.* Dæmon siquidem, qui animo tantum injurius in Deum esse potest, id unicè desiderat, ut sit, qui alio etiam modo, & scilicet voce ac linguâ, illummet despiciatui habeat. Præterea Dæmonum blasphemiarum ac maledictarum in Deum, culpæ quidem sunt; sed insuper simul habent rationem pænæ; ac proinde si considerantur ut pænæ, ex his quoque aliquid gloriæ Deus, non secus ac Judicis gloria est, impiorum à se supplicio affectorum improperiis proscindi: At Christianorum Blasphemiarum mera culpa sunt: Unde in his nihil Deus habet,

1. Pet.
2. 9.

haber, quod ipsi placeat, etsi ipsi hi impii inventiant, quod ipsis placeat; qui eò nonnunquam impietatis proficiunt, ut sese de iis jactitent, ut Monstrum illud septiceps in Apocalypsi factitabat, quod singulis capitibus blasphemias suas, tanquam coronas, imposuerat, ad eò in iis sibi compla-

Apoc.
13. 1. *phemia. Denique si maledicunt Dæ-*

mones Deo, maledicunt promeritis ab eo supplicij mactati, & ictuum atrocissimorum vim atrocitate maledictionum & execrationum quodam-

modo compensant. Blasphemaverunt Deum celi pro vulneribus suis. At Christi-

17. tiani, toto orco deteriores quid faciunt? maledicunt Deo dum illis blanditur; illam ipsam manum amantissimam, quæ cuncta largitur, invadunt & lacerant, illa ubera mordicus apprehendunt, quibus suavissimè lactantur. Quis igitur canis majorem in rabiem agi potest, quàm ille, qui non solum Patrem familias mordet, sed etiam tum mordet, dum panem hic illi porrigit?

XIII. Memini me legere de Populis Atlanticis, fuisse illos tam barbaros & inhumanos, ut Soli eorum supra horizontem exorto maledicerent. Movit me initio vehementer, non nego, eius rei indignitas. Subinde tamen eius causam vestigando affectus sum: *Usti*, scribit de iis Historicus,

Solin.
6. 34. *undique torrente sidere odere Deum lucis. Verberat miseròs continuò Sol radiis tam ardentibus, quàm ullam uspiam plagam adurat: unde si malè illi dicunt, miseratione digni sunt; cum*

ab eo se pessimè torreri, & aduri sentiant. Sed quis vester sensus foret, si harum nostrarum Regionum inquilini Soli maledicerent? nostri, inquam, Gentiles, qui sub Zonâ vivunt, quæ Solis radios experitur tam temperatos, qui beneficia ab eo accipiunt tam multa, ne petita quidem, à quo tantum accipiunt virium, tantum opum, tantum oblectamentorum, ac deliciarum, valetudinem tam firmam, & constantem? an non barbaris hæc foret non ferenda? Jam prospicite, quid comparatione istâ spectem, Mali Dæmones pessimè volunt, & precantur Soli divino, cum in eos diffundat non radios tantum vehementer calentes, sed ardentissima iræ ac furoris sui fulmina: ac proin si rabie in Deum effervescent vehementer, id mirandum non est: *Usti undique torrente sidere, oderrunt Deum lucis.* Sed nos Christiani, Fidei sinceræ lumine ab eo collustrati, locupletati tantâ gratiâ, ad tam Sublimem electi gloriam, tot saluberrimarum inspirationum influxibus adacti recreatique, unquamne poterimus linguam nostram movere ad diras & maledicta contra Solem tam beneficum? *Væ provocatrix & redemptrix Civitas!* *Væ tibi, Popule Christiane,* qui cum te videas tam multis cruciatibus, tam copioso sanguine, amore tam inexplicabili à Deo tuo redemptum, audes tamen irritare eundem linguâ tuâ potervius & atrocius, quàm id faciat execrabilis Dæmonum turba, quos redimere non est dignatus! *væ tibi misero, væ; Væ provocatrix & redemptrix Civitas!* Quid ages ad restaurandam?

randam amicitiam, quam cum eo in sacro Lavacro contraxisti, dum eandem nunc tam perfidè & protèrè frangis?

2. 26. *Ad amicum, etsi produxeris gladium, non desperes*, Ecclesiastici verba sunt, *est enim regressus*. Fili, si repentinè perturbationis impetu abripi te permiseris, ut stricto pugione peteres amicum, noli confestim spem omnem ponere, nam etsi amicitia vulnus gravissimè infixeris, non est tamè plaga, quæ curationem non admittat; *est enim regressus*. Ac si amicum læsisti in honore, contumeliâ afficiendo, & infamiae notam incurrendo, enimverò non haberem, quod tibi suggererem consilij; hoc enim esset lacerare vestem non consultilem, quæ acu filoque iterum confui non potest. *Ad amicum est concordatio*: sed audi ad rem nostram, quo casu sperari id non possit: *excepto convitio, & improperio*. Est autem *Blasphemia convitium* a què ac *improperium*: *convitium* quidem, propter contumelias, quas in Deum jact blasphemus; *improperium* propter injurias, quas illi maledicendo exprobrat. Non id quidem Spiritui Sancto propositum est, his loquendi formulis, ut ad funem & desperationem omnis veniæ Blasphe-mos adigat, ostendere tamen vult, malum hoc esse, cui non tam promptum & expeditum sit remedium, ut sibi fortè non pauci eorum persuadent: unde ad id re ipsâ consequendum opus est, ut ad Medicum Omnipotentem confugiant studio longè ardentissimo; cum tunc dextra nulla sit incurabilis, etsi a
R. P. Segneri Christ. instr. Tom. 1.

liàs talis habeatur. *Qui sanat omnes infirmitates tuas*. Atque ita apparet 3. hortenda illius, de quo nobis sermo, peccati gravitas in ore hominis Christiani, ex illâ malitiâ profunditate, quam Blasphemia in se continet, & ex sublimi illo gradu, è quo homo Christo in Baptismo initiatus, præceps deorsum ruere non formidat: *Propter magnitudinem peccati, & propter altitudinem dignitatis*. Superest caput tertium, ex quo Blasphemia culpâ quavis aliâ funestior & doctabilior dicitur, sunt autem effecta illa funesta, quæ caudatum hoc sidus ut infaustam appendicem post se trahit. *Gravitas peccati triplex, ex materiâ, ex parte peccantis, & ex effectu consequente*.

XIV, Duplicis autem generis hæ sunt effecta, alia culpæ, pænæ alia. Ad culpam quod spectat, peccatum hoc publicum est, quod ignis instar serpit; eâque causâ lingua blasphemata verè dici potest *lingua inflammata à gehennâ*: eius enim idioma non tantum ut ignis, sed ut flamma propagatur. Discunt id natu Minores, quia audiunt ex majoribus proficiunt Dominorum magisterio famuli, & Parentum verba parvuli balbutientes imitantur, jamque hæreditas est, quod ut lucem oportebat abominari. Quare si propagati incendij reus est, qui ignem suum accensum custodivit negligenter, quomodo non magis illius reus erit, qui deditâ operâ illi spargendo manum commodat? Hoc autem est, quod impii isti blasphemii præstant. Unde
O quomo-

C. leg. antiq. tit. 2. l. 3. in leg. V. sigor.

quomodo fieri potest, animas eorum non esse conditione deterrimâ, dum non suis tantum, sed alienis etiam noxis sunt onerata? *Blasphemare faciunt nomen Domini*: Non contenti suo ore Deo maledicere eos etiam, qui eatenus id nesciebant, pessimam Deum blasphemandi artem edocent.

XV. Sed hoc mali genus est, quod Impiis parum terroris incutit; noxarum suarum habere imitatores. Magis forsitan terrebuntur pœnâ, cui se obnoxios reddunt, eò, quod Patria exitium ac pestis sint; pœnâ, quæ eos exosos omnibus, omnibus execrabiles, plus quam ullum aliud Impiorum genus, merito reddat. Pictores, ut ventos magis furentes coloribus expriment, capita pingunt, clausum intus spiritum plenis buccis conatu maximo exullantia. Sed hoc pictoriæ artis commentum est, ad quod adiguntur necessitate illâ, quâ subijcere oculis debent, quod omnem cæteroquin aspectum fugit. Cæterum aliis omnino è buccis, turbines omnes, omnes tempestates oriuntur: tales autem sunt buccæ blasphemantium. Si animum advertere volumus ad casus sinistros, qui sus deque vertunt patriam, si bella, morbos, contagionem, strages irreparabiles alias, facile videbimus, non aliunde ventos tam turbulentos & pernitjabiles crebrius aspirare. Illud saltem certum, Imperatorum decreta Blasphemias trium gravissimorum malorum causas agnosce-

Authēt. te: Propter Blasphemias, & famem, & ut non terramotus, & pestilentia sunt, cum luxuria divina se Justitia contra hos insanos sur. hom.

honoris sui aggressores armet, ut non solum stirpem eorum & posteros disperdat, tanquam exurandarum viperarum progeniem, sed ut cum ipsis non raro Nationes totas extirpet. Unde hortante S. Chrysolomo, cum quis blasphemum os diducere auditur, par esset cunctos accurrere ad illud obrutandum, tanquam potam, per quam omne genus malorum irrumpit. Verba S. Doctoris sunt: *Obstruamus eorum ora, & tanquam fontes mortiferos ocludamus, ut pentus evanescant mala, quæ Civitates comprehenderunt.* Vanum est sperare, Dilectissimi, fore, ut unquam res secundo cursu fluant, prius quam buccæ hæ tot tempestatum causæ obrurentur. Obrutit se aliquando videndum Deus Roberto, Galliarum Regi religiosissimo, qui Regno suo pacem effluctim ab eo exposcebat & in hæc illum verba allocutus est. *Roberte pacem prius non habebis, quam Regno tuo Blasphemos expellas. Quare si lites vos exhauriunt ad fundum, si mures, cicadæ, grylli sparsam sementem populantur si grando vastat vineas, morbi ac lues familiam pauca ad capita redigunt, nolite mala duntaxat vestra & noxas deplorare, sed fontem etiam investigate, ex quo mala tam dira promanant. Et forte non longè eundem erit, ut hic inveniatur: Incidetur confestim in famulum aliquem sceleratum, aut filium sacrilegum, qui tot aliis nefandis libidinibus auctarii instar addat Blasphemiam. Hic igitur sistite. Ne desinas ad homine iniquitatis, qui*

Levit. 24. 15.
Levit. 24. 15.
Levit. 24. 15.

addit super peccata sua blasphemiam; jam enim calamitatum, quæ vos premunt, originem detexistis: obturate os illud sacrilegum & scelestum; expellite vestris adibus famulum, filium castigate, & confestim cessabunt sinistra illi casus; id autem nō fiat, denuntio vobis, quod nec vobis secundæ res ituræ sint, nec ipsi etiam Patriæ, & si nullius conscientia sceleris, quidquam jam ad vorum cellurum. An nescitis, jussisse in Levitico Deum, ut blasphemus omnis certatim populus lapidibus obrueret? *Qui blasphemaverit nomen Domini, morte moriatur, lapidibus opprimet eum omnis multitudo.* Juberet poterat Deus, ut tanti flagitij rei manu carnifices strangularentur, agerentur in crucem, jugularentur, capite truncarentur, quis dubitet? Nihil autem horum præcepit; sed præcepit, ut obruerentur lapidibus, & quidem à totâ populi multitudine, cunctis in eam rem operam suam conferentibus; ut constaret omnibus, tollere è medio blasphemum aliquem, non privatam, sed publicam causam esse, in qua certatim cuique laborandum esset ad alios incolumes servandos. Hinc etiam non eos tantum, qui Civium erant è numero, sed peregrinos, sed eâ tantum iter facientes, saxea hac grandine eodem modo necesse erat opprimere. *Lapidibus opprimet eum omnis multitudo, sive ille Civis, sive Peregrinus fuerit.* Tantum malorum afferre potest integræ Provinciæ, etiam qui tantum illac transeat, blasphemus. Vos interim denuo

perpendite, quàm pernitiabilis hominum hæc ista sit, quæ tantum damni affert iis, qui hospitio eos recipere non dubitant! Nemo non videt, Exulum primipilos, quos divina Justitia suos in catalogos retulerit, esse blasphemus; nec enim satis illi est, vocare eos ad supplicium, sed cum ipsis ad pœnas vocat, qui vel in Civitate eos suâ tolerant, ne dicam, qui domo illos recipiunt.

XVI. Nec tamen hæc, quæ ipsos hoc in Mundo manent mala ac pœnæ, ubi omnibus horrore debent esse, & abominationi, sic ut quisque quàm longissimè eos à se habere omni conatu debeat, vel sola sunt, vel præcipua; sed majora & atrociora sunt, quæ ipsos in Mundo manent altero, in quo aliud profecto, quàm extremam perniciem non habent quod expectent. *Homo qui maledixit Deo suo, portabit peccatum suum: Sic Deus pronuntiat; nec enim infelix peccatum suum post se hoc in Mundo relinquet, ut relinquunt illi, qui sincere de admisis sub finem vitæ dolent; sed secum illud alterum in Mundum deferret, quo autem deferret? ad abyssum illam usque inter Dæmones, inter æternum damnatos, à quibus illud, si dicere fas, velut commodatò acceperat. Neque hoc divinantis tantum augurium existimetis velim. Omnium vox est, quod sicut semper in Dei laudes effusum esse, argumentum est sanctissimum beato Cælitum Catalogo annumerati, juxta illud: *Bene. Ps. 36. dicentes ei hereditabunt Terram, sic è 22:**

O 2 di-

diverso indicium nimis quàm fanestum aeternae Reprobationis est, Deo maledicere, ut mox idem Vates Regius addit: *Maledicentes autem ei, disperibunt.* Et verò, quæ nam alia, quàm Infernalis progenies illa esse possit, quæ non alio Idiome uritur, quàm illo, quo totus infernus solo loquitur? O Blasphemi infelices! apparet enim verò plus fati, quàm pertineatis ad Patriam: lingua enim vestra manifestos vos facit. Jam lata est à Deo contra vos sententia, imò à vobis ipsis lata est, cum vestra vos lingua impios, consceleratos, sacrilegos, ingratos, Damnatis superares, Dæmonum amulos, Præcursores Principis Blasphemorum, quem olim tellus Anti-Christi titulo spectabit, esse convincat. *Imitatis linguam blasphemantium; non est aliud quod expectes; condemuabis te os tuum.*

Job. 15.
5.

III.

XVII. Sed Reos hos damnemus inauditos & tam formidandam contra eos feramus sententiam, audiamus, quid illi ad se purgandos afferre soleant. Sunt autem excusationum ejusmodi duæ potissimum: prima est prava assuetudo, altera præcipitis iræ impetus. *Vellem, inquit eorum non nemo, non blasphemare, sed ita assuevi; nec emendare me possum.* Ad istud quod spectat, non ego negaverim, si non nemo proferendis injuriis in Deum verbis assuetus mediis utatur ad abstinendum ab iis, quoad ejus fieri potest, contingere haud difficulter, ut nonnunquam aut perturbationis impetu, aut assuetudinis suæ

prava vi sic obruatur, ut prorumpat in voces blasphemias, quin peccet, deliberationis sufficientis defectu, juxta illud: *Est qui labitur lingua, sed non ex animo.* Aut si peccat, levioe duntaxat noxâ se obstringat. At si is, pro eo, quod odio in assuetudinem suam feratur, & mediis ad illam evellendam idoneis aptisque utatur, eam repetitis identidem actibus, nullâ emendationis curâ, auget, affirmo, quod assuetudo prava tam non elevet rationem culpæ, ut plus potius in eam malitia diffundat. Quàm bellè se purgaret fur ille, qui sic Judicem alloqueretur: Ne me, quæso jubeas in furem agi, jam enim diu est, quod furtis assuevi. Quin vel hæc causâ, reponeret Judex, dignus esles non uno pendere è patibulo, si è pluribus simul pendere posses; quia alienæ rei rapiendæ assuetus plus nocet quieti publicæ, & illam gravius nocentiusque perturbas. Ut rem verbo, peccare ex assuetudine inveteratâ est majori animi viriumque contentione, atque aded atrocius graviusque peccare, ut pridem Angelicus affirmavit.

XVIII. Ad præcipitem iræ impetum, quo alius quispiam linguæ suæ temeritatem excusat, quod spectat, dubium non est, illam Blasphemiam, in quam ex fastu & tumore animi quis prorumpit, ut magis consulto cogitatioque profertur, ita haud paulò detestabiliorem esse illâ alterâ, quam quis animi, iracundiâ perturbati, impetu effutit. Tamen quæ vesania est, id evincere velle, contumelias

in

in Divinam Majestatem jactas satis purgari ex eo, quod animo ad indignationem commoto prolata asserantur, cum ejusmodi indignantis animi imperata verba injuriola in hominem prolata non excuset? si quis irā atrocissimam in nostrum quempiam convicium jaciat, an nullo injuriæ sensu altum dissimulamus omnia? an non potius sæpe pro responso aut pugnos, aut pugionum ictus reddimus? Et omnem culpæ rationem contumeliæ Deo illata tollat iracundia? Fingamus infimā ex plebe homuncionem aliquem, qui tordida oris excrementa Principi in faciem expuat, & factum excuset, cum dicto, se tussi laborare: an ideo facinus non luet? An non exprobat neglectam omnem observantiam & omnem humanitatem Princeps, dicetque: Mortalium irreverentissime, an angulus doerat, in quem putida tua phlegmata eiiceres, aut an alius toto conclavi Regio locus illi dignior tibi visus non est, quàm ego Princeps tuus? Si autem meritò sic in hominem invehetur homo, quid Deus omnium Domus reponet protervis illis, qui existimant, se infernale suum idioma purgare abunde posse excusatione tam frivola, squalis est hæc, blasphemasse se quidem, sed iracundiā impulsos? Quid, inquiet, cum trepidi, pallentes, palpitantesque ejus rribumali jam adstabant. Quid? hominum impudentissime, an aliter exonerare iracundiam tuam non poteris, quàm sordidissimo ore tuo conspurcando divinum Corpus, divinum

sanguinem meum? illum inquam sanguinem, cujus vel guttula unica imentum quantum pretiosior est rebus omnino conditis condendisque omnibus? adeone despicabilis tibi evasi, ut opinione tuā tellus hæc non habeat vilius quidquam Deo tuo, Conditore tuo, Servatore tuo? Quid tunc reponent illi, quibus tam horrenda sacrilegia serviunt pro signo sensus ex molestiā percepti? Nunc ipsi sic rem istam accipiunt, ut ipsi volunt; tunc in id intentos esse oportebit, quomodo & quo sensu eam Judex ipsorum sit accepturus.

XIX. Non id, inquiunt, his verborum formulis agimus, ut Deum despicari habeamus, sed ut justum metum incutiamus subjectis, atque hi rem serio agi certi sint. Itane, Dilectissimi, verba hæc perfidi Sacrilegij plena, prudens aptumque ad finem hunc consequendum medium vobis videntur, verba, inquam quibus indigniora, atrocissimi, perfidia veneno turgidi, rabidi indomitique, qui uspiam sint Cæli hostes; evomere non possent? *Dæmones ad Christi no-Orat. zi. men exhorrescunt, Sancti Gregori Nazianzeni verba sunt, nos vero Nomen adeò venerandum contumeliā afficere non veremur.* Idèone Servator noster Jesus Corpus induit, ideo suum profudit sanguinem, ut libertis, uxori, ancillis, famulis terrorem incutiant? Probaretis vos illius stoliditatem, qui ut aves à seminibus terriculamento abigoret, Sacerdotis aut sacrificiantis, aut aliis

aliis ritibus defuncti pretiosissimas vestes & pul. herimas è perticâ suspenderet. An unquam ad finem tam fordidum abjectumque id ipsi permetteretis, quasi centones alii tordidi lacerique domi non sint ad eiusmodi simulacra vestienda? An alia verba defunt, ad bilem exonerandam, & familiares ad officium compellendos idonea, si res ita postulet, quin Cælum contumeliis laceflatis? An autem vera insanix huius causa comperta vobis est? Non iræ impetus, non alios ad officium adigendi necessitas vera huius rei causa est, sed modicus ille Dei timor, modica, aut nulla supremæ illius Maiestatis infinitæ cognitio:

Hom. 26. ad Pop. *Ne scitis, quid sit Deus, & quali debeat ore vocari:* ait S. Joannes Chrysolomus. Cùm quis nos contemptim & nullâ reverentiâ nomina, non absque justo convicio illi ingerimus, ut pergit idem Sanctus Doctor: *Os tuum ablut, & ita commemora:* & nos ore impuro non verebimur Sanctissimum Dei Nomen pronuntiare? Proturvi illi & impudentes, qui Christo in Crucem suffixo maledicebant, maledicebant illi, negare non possumus, liberè & respectu nullo: sed quâ causâ? eâ, ait S. Ambrosius, causâ? quia transibant tantum, nec aliquam in eo contemplando moram trahebant: *Praterentes blasphemabunt eum.* Si steterent aliquantum miseri, & perpendissent, ipsas illas tam crudeliter perforatas manus, lumen olim dedisse Soli, & nunc eidem illud eripere, ut tenebræ ante tempus ingruerent, enimverò non blasphemâs-

sent Dominum tantæ potentix, sed percussissent potiùs pectus suum, & confessi, eum, qui jamjam in trunco illo expirabat, verè Deum esse, veniam admisorum à se scelerum supplices potiùs rogâssent, quàm ut sibilis illa suis ac cachinnis congeminarent. Nec aliud ego ineptissimas ad exultationes repono. *Blasphemo iræ impetu.* Itane, itane iræ impetu? si perpenderes Deû illum à te tam protervè & inhumanè contemptum, esse illum te ipsum, qui te produxit è nihilo, qui te momento omni alit conservatque, qui te tuetur, qui amore tam benefico te redemit, sanguine suo in lytrum oblato; illummet, qui non diu post Judex contra te feret sententiam, & sepulchro te, si ita collibuerit, ignis sempiterni condecet, enimverò sanctè assero, te pro eo, quòd sanctissimum eius nomen conviciis proscindas, aliud non facturum, quàm gemitibus, clamore sonoro, corde dolentissimo, misericordiam flagitaturum. Sed quia horum nihil in mentem revocas, nihil ferò cogitas, hinc preces supplices maledictis mutas: *Praterentes blasphemabunt eum.*

XX. Cùm pauculorum assium litem quis movet, video vos sollicitè eâ cogitatione defixos, quomodo oblato aliquo munere concilietis Judicem. Patronos inveniatis, cautè momenta inculcetis, vos, vestrum negotium, vestra emolumenta ad nauteam & fastidium usque commendetis. Interim ira sic vos in transversum agit, ut jaciatis in Deum contumelias & convicia, etsi non ignoretis, esse eum vestrum.

strum Judicem, & Judicem in causâ, quâ agitur de malo, quod caret omni remedio, Judicem severum, Judicem summum, à quo appellare & provocare non liceat? Equidem ne quis blasphemet ut perfidus Apostata, satis est credere ut verè Christianum. Consceleratus quispiam aliorum flagitiorum cumulo istud addiderat, ut blasphemias etiam sibi redderet familiares. Detinebatur in vinculis in urbe Mexico ipsâ Christi Servatoris Cruciatibus recolendis sacrâ hebdomadâ: hæc igitur, tanquam tempore peccatis expiandis præcipuè destinata, à Sacerdote ad noxas pro sacro tribunali aperiendas invitatus, protervè respondit, sibi ejusmodi remedio opus non esse. Saltem, reposuit Sacerdos, blandè hominem intuitus, si fateri noxas non lubet, molestum tibi non sit ex me audire, quanta tibi incumbat necessitas linguam posthac à crebris in Deum maledictis jaciendis abstinendi, qua hæcenus te non Dei solum patientiam irritasti gravissimè, sed sociis etiam tuis execrabilem te reddidisti. Tam non moverunt hæc hominem, ut frontem contumaciùs perfricans, inò, responderit, vel ideò, quia id tibi molestum video, plus deinceps quàm unquam hæcenus blasphemabo: & cum dicto tergum illi obversit. Nocte proximè insecutâ, cum humi ille se bestię instar ad somnum capiendum abjecisset, prodeunt ex carceris angulo quopiam gemini prægrandi staturâ Dæmones, quorum unus accensam manu lucernâ præferebat, vacuis alter manibus ad

blasphemum illum accessit, & è somno excitatum sic allocutus est. Tunc ille protervus, qui vel ideò blasphemare animum obstinasti, ut animi arbitro agrè faceres? en adsumus mercedem, quam promeruisti exolvendam. Cùm dicto hominem arripit, pilæ instar sursum proiicit, & pondere suo deorsum lapsi os pugno atrociter contundit, ac tandiu crudelem pergit ludum ludere, dum pessimè os illud tam impudens laceraret. Mox humi sedere compulso os ita probè contusum vi magnâ diducit, linguamque palato assuit. Videri dein desit eum altero, qui lucernam tenuerat, misero illo humi, bovis instar in macello cæsi, abiecto, & intra dentes mugiente. Ubi illuxit, inventus est miser ita, ut dicebam, elinguis: evocatis proin & chirurgo, & sacerdote, arte nullâ divelli à palato lingua potuit, manu Dæmonis affixa, dum infelix scelestam animam exhalaret. Supplicium hoc mite admodum fuit, siquidem illo miser in rem suam, antequam vivere desineret, usus est; fuit enim hoc radicem mali aggredi, & ligare indomitam illam belluam, linguam inquam blasphemam, quæ omnino, feræ instar, in rabiem acta, quanto plus nocebat alijs exempli pravitate, tanto etiam crudeliùs in se ipsam peccato suo sæviebat. Si tamen vobis certò constaret, linguam vestram, quâ primùm vice prorumperet in voces tam sacrilegas, statim assuendam palato, quin unquam deinceps, per omne reliquæ vite tempus, avelli posset, credamne futuram adhuc ex omni hoc numero

numero vel unum, qui tamen linguæ suæ hastâ, velut equestri in ludo, vellet decurrere, eamque in ipso Christi pectore frangere? Non equidem existimo, nec ullo modo induci possum, ut credam, futuram tunc ullam iracundiam tam non sui potentem, ut ex ore hominis Christiani eliciat verba, quæ vel Athæum puderet proferre; & quomodo non pro eo, quod aliæ aliæque itendidem excogitentur frivola tam abominandi abusus excusationes, omnis cura potius converteretur ad inveniendam illum stirpitum evellendi media. Nemo non imperare sibi potest, quo minus contumelias effutiat contra virum Illustræ, contra Civem, quin & contra sordidissimam ex plebe aliquem, qui nihil illi facessat molestiæ, & imperare tamen, si velit, non possit, ne contra Deum illas effutiat?

XXI. Ne quaeso, Dilectissimi, ne queramus rationes, quibus elevemus flagitia Rei tam detestabilis, quàm est blasphemandi mos; junctis potius animis & studijs eum à nobis eiciamus quàm longissimè, priusquam Christus ad eum judicandum superveniat: *Blasphemia tollatur à vobis cum omni malitia*: sic Apostolus hortatur. Expellatur Blasphemia à vobis omnibus, cum sit peccatum, quod omne genus flagitiorum secum trahit. Ponderemus diligenter hæc verba, saluberrimis monitis referta. Primò dicit, tollendam esse Blasphemiã, *tollatur*: non ait, tollendos esse Blasphemos: vult deinde ut à cunctis tollatur, omnium enim res in eo agitur, ut ex toto uni-

verso extirpetur vitium tam è diametro pugnans cum honore Deo debito, & mortalium salute; eaque causâ cunctos oportet jungi sancto tædere ad illud, tanquam hostem omnium communem expugnandum; Saeros Oratores quidem, ut illud impugnent linguâ è suggestis; Confessarios è sacris tribunalibus, Præfules censoris, Principes decretis; Patres familias, acerrimè in eos invehendo, quicumque è suis eiusve culpæ rei deprehenderentur; ante omnia autem cavendo studiosissimè, ne sui pravitate exempli quemquam ad eiusmodi impietatem pelliciant: quin & subditos ipsos par est exardescere sancto quodam fervore ad increpandos & corrigendos omnes, quicumque blasphemant, ut jubet Concilium Lateranense, etsi spes emendationis nulla affulgeat; quocumque enim modo res cadat, servieturque lingua ejusmodi exprobrans ad reddendum Deo honorem, quem blasphemata lingua Deo abstulit; quin etsi fervore tanti facinoris intolerante progredere quis ad obtundendum pugno ejusmodi sacrilegum, & sic obturandum, laudem ea res à S. Joanne Chrysostomo promerere, imò non semel etiam tuaderi possit: *Converte*: inquit S. Doctor, *os ipsius, & ad percutiendam tuam percussione sanctificam*. Si cui tantum animi non est, ego saltem timidioribus suaderem, ut tacitè fecum dicant, cum blasphemantem quem audiunt: Heu linguam execrabilem! quanto præstaret te mille in frustra diffringi, itane tu Magnum illum Deum tradicis, quem hoc ipso momen-

37.
3.Tom. 7.
s. Matt.

momento tortus Cœli exercitus Sanctum, Sanctum, Sanctum magnis vocibus proclamant? *Cui exprobrasti? & quem blasphemasti? & super quem exaltasti vocem?* Cogita aliquantum, quis ille sit, quem tui tibi furoris metam constituis; cogita quàm dignum sit omni excogitabili reverentiâ ac gloriâ sanctissimum illud nomen, quod tu adedè indignè tractas. Dignum non vulgari laude est, injuriarum sibi illatarum esse tolerantissimum; sed Deo illatas patienter ferre tam non meretur laudem, ut animi potiùs ingratiissimi, ac perverfi, imò tacitè cum

Tom. 7. Impijs conspirationis ac perfidiæ argumentum sit: siquidem rectè sensit Author Imperfecti.

XXII. Tollatur igitur abusus tam execrabilis, qualis est iste, maledicendi Deo, & tollatur a vobis. Hoc autem à vobis dupliciter accipi potest: primò ut eos significet, qui conjunctis studijs tollere debent blasphemiam; deinde eos, quorum à lingua & ore tolli debet blasphemia. Qui jungi debent ad eam tollendam, omnes sunt, dempto nomine, ut dicebamus: Illi, quorum ex ore tolli debet, Christiani præcipuè esse debent, quos inter tanto par est pluris æstimari Deum, quanto hic ab illis clariùs cognoscitur. Id nō fiat, quam quæso vitam victuri existimentur? plenam utique omni malitiâ. Nec enim vitium hoc unquam solitarium est; nam aut anteaambulones habet scelerum omnium turmas, aut lequaces: eâ causâ, dicit Apostolus; *Blasphemia tollatur à vobis cum omni malitiâ*; quem enim

R. P. Segneri *Christ. Instr. Tom. 1.*

non pudet linguâ suâ tam contemptim & protervè habere ipsum Deum? omnem humanitatis, ne dicam, Religionis in Deum sensum exuisse dici potest. Sed nec illud mysterio vacat, quòd Apostolus non dicat *cum omni iniquitate*, sed, *cum omni malitiâ*, id enim indicat, Blasphemiam non esse ex communi quodam iniquitatis genere, sed esse iniquitatem omnium, quæ cogitari possint, teterrimam, & ex eo genere, quod propriè malitiâ appellatur. Hinc advertite, Peccatum hoc à Christo dici *irremissibile*, non quòd venia donari non possit, sed quòd difficulter admodum venia illi detur; haud aliter ac plagæ aliquæ *Incurabiles* vocantur: nam etiâ hæ peritâ chirurgi manu nonnunquam perferantur, non perferantur tamen nisi rarè admodum & difficulter. Et verò quo jure tandem quis velle potest, ut naturâ suâ dignum sit promptâ ac facili veniâ peccatum, in quo nihil invenit Deus dignum ullâ miseratione, positâ licèt communi mortalium imbecillitate? Non enim hic ulla est utilitas: ex Blasphemiâ enim non est quisquam, cui lucri aliquid accrescat, præter quàm Infernus: sed neque oblectamenti aliquid invenitur, cum lingua blasphemata absynthio tantum potetur. Honestas autem quomodo esse potest, cum non fortitudo, sed stultitia sit ac insania, Deum ipsum aggredi? *Qui contempnit me, erunt ignobiles.* Blasphemi omnes vilissimi & planè infames sunt, si non natalium, operum certè

P

ac

ac factorum ignobilitate. Si enim Lex eum infamem esse pronuntiat, qui Principi suo maledicit; vos ipsi iudicate, minusne infamiae in eum redundet, qui Principum Principem, supremum Dominorum omnium Dominum, & totius Universi Monarcham blasphemat: illum, cujus throno omnium Regum throni comparati ne tantum quidem assurgunt, ut vel pro scabello ipsi servire possint! Atque hinc manifestum fit, Peccato Blasphemiae bibi iniquitatem tanquam aquam puram, quae neque pretij aliquid, neque suavitatis, neque virtutis ad nutriendum habeat. Unde Divina Justitia tanto irriatur acerbius ad eum condemnandum, qui nihilominus labra ad eam bibendam admovere non dubitat. *Condem-*

Iob 13.
16.

nati erunt omnes, qui blasphemaverint te.

XXIII. Si proinde hoc è numero, quod bonus Deus avertat, essent non pauci, ad tam turpe vitium proni, nihil illi non agant, ut quam celerrimè eo immunes fiant. Quam celerrimè inquam, cum omnis quantumcunque brevis morula possit esse summè detri-

Hippocr.
1.1. Pra-
leg.

mentosa. Profligatae valetudinis argumentum est, respiratio frigida. Si frigeant manus, si pedes, nihil quidem id boni portendit: at non tantum mali, quantum frigida respiratio; hæc si accedat, enimverò de sepulchro prospiciendum est; jam enim æger cum morte luctatur. Idem ego de Animæ malis pronuntio. Si manus usque adeo refrigerint, ut boni jam faciant planè nihil, si pedes, sic ut ne desiderium quidem superfit quidquam ex virtute agendi; malo omnino loco, & pessimâ condi-

tione sic frigentium res sunt: at si insuper & halitus hiemem spiret, si, inquam, non solum Deum quis factis suis operibusque non glorificet, sed etiam proturvè & contumeliosè verbis tractet, ô vos miseros! Hæc respiratio tam frigida lethalis est; unde si hæc respirandi ratio non mutetur confestim fieri nequit, ut Anima longè absit ab exitio sempiterno.

XXIV. Tollatur igitur abusus iste, tollatur à vobis. Deo supplices accedite; pœnale opus, non parùm molestū, exequi decernite, quoties labi contigerit: quin & animi arbitrum rogate, ut suo ipse imperio simile à vobis opus exigat, majori quàm ipsimet possitis, auctoritate; omnè vitium hoc seriò emendandi, semitam, modum omnè celeres occupate, cum agatur negotium, ex quo pendet salus vestra sempiterna. Hoc fiat, equidem jam videor mihi videre vos cum illis ardere, quorum in flammis unica & gratissima erit occupatio, doloris acerbitate illam admordere & disscerpere linguam, quæ diabolicis loquendi formulis illasmet accendit & animavit, & atrocioribus blasphemis illam adaugere calamitatem, cujus ipsa blasphemiae causæ fuerunt. *Condemnaverunt linguas suas pro dolore, & blasphemaverunt Deum Cali, & non egerunt poenitentiam ex operibus suis.* Sed quid poenitentiam speremus in Inferno? nunc nos admissorum poeniteat, dum displicere adhuc potest culpa. In Inferno agnosceatur, quantum mali culpa parturierit, & tamen ipsa amabitur; tantum in damnatis illis animabus rabies ac furor poterunt.

DISCUR-